

A hóhér, aki igazából nem is gyilkos

2025 január 21. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

NEM MINDEN ARANY – Az emberi jogok leghangosabb védelmez?i gyáván szemet hunynak a Magyar Péter-jelenség fölött.

Az az egész történet ott kezd?dött el, hogy egy n?t súlyosan megaláztak. És teljesen mindegy, hogy ennek a n?nek

mi volt a hivatása, milyen beosztásban dolgozott, kinek volt a kije, hogyan jutott el idáig és ki kezdte. Tökéletesen lényegtelen. Az, ami vele történt, megtörténik rengeteg n?vel nap mint nap. Az utcán, a boltban, írásban, szóban, apa a lányát, nagyapa az unokáját, férj a feleségét, testvér a testvérét. Férfi generációk n?nek úgy fel, hogy megtehetik, mert vicces, mert megérdemli, mert „azért van egy határ”, mert csak vicc volt, mert én megtehetem, mert úgysem lesz következménye, mert utána ugyanúgy van ebéd az asztalon, a gyerekek ugyanúgy eljutnak iskolába, a nap is felkel. És aztán megtörténik kicsivel kés?bb, másnap vagy egy hét múlva megint, és szépen lassan megszokássá válik.

Tudják, amikor egy n? és egy férfi kapcsolatba kerül egymással, mindketten mást hoznak. Mert ez a genetika, így vagyunk kódolva. A n?k – és nem minden egyes n?re gondolok, mert biztosan van kivétel –, természetüknél fogva valahogy azzal a tudattal lépnek egy kapcsolatba, hogy nekik többet kell bírniuk. Nekik valahogy mindig felül kell emelkedniük, látniuk kell a mélyebb indokot, kódolniuk kell az érzelmeket, megfejteniük, lágyítaniuk, finomítaniuk. A férfi pedig er?t akar sugározni, biztonságot nyújtani, letenni valamit az asztalra, bizonyítani, ezáltal pedig ha tetszik, ha nem, dominálni is szeretne. Lehet jobban beteg, lehet jobban fáradt, lehet nyers és meggondolatlan, lehet türelmetlen és goromba. Mintha két külön nyelvet beszélnének.

Azt viszont fontos tudni, hogy egy kapcsolat, s?t egy házasság mindig szövetség is.

És a jó szövetségnek az alapja, hogy mindkét fél tud engedni és idomulni, de határt húzni és nemet mondani is. Egy életen át kell tanulni egymást, és ez soha nem lehet egyoldalú. Egy pillanatra sem sz?nhet meg az az iránti vágy, hogy az, aki mellettem van, jobb legyen, több legyen, átlépjen a saját árnyékán, talán kicsit szülessen is újjá. Ezáltal pedig, ahogy fejti le magáról az ember a küls? héjakat, eljut a lényegéig, önmaga legjobb verziójáig. Éppen ezért sosem vagyunk készen, ilyenformán pedig egy kapcsolat sem tud egyenes vonalon futni. Mindig mozgásban van éppen úgy, ahogy a világ is változik körülöttünk. Egyvalami viszont elengedhetetlen ebben a kusza és mindig új kihívásokat elénk állító folyamatban: a kölcsönös tisztelet. Mindig, minden körülmények között. Akkor is, amikor azt hisszük, hogy senki nem hall, senki nem lát.

A feminizmus, az eredeti, ami valamikor a XIX. században kezdte bontogatni a szárnyait, nem akart ennél sem többet, sem kevesebbet. Ugyanazt a tiszteletet követelték maguknak a n?k is, mint amit zsigerb?l és automatikusan a férfiaknak is megadunk. Egyenl? esélyeket, ugyanazt a startkövet. Arról, hogy ma ehhez képest mit jelent a feminizmus, külön oldalakat lehetne írni. Hogy ebben is kett?s mérce van, hogy van, akinek megbocsátjuk azt is, ha nyilvánosan törli fel egy n?vel a padlót, és van, akit reménytelen hímsovinisztának bélyegeznek azért is, ha el?re engedi ?t az ajtóban. Ez nem feminizmus, ez elmebaj.

Ma a közösségi médiumok, a mesterséges intelligencia és az online felületek totális térhódításának világában elképeszt? a felel?ssége annak, aki elé kirakják a mikrofonállványt. Hiszen tökéletesen látható: a társadalom a legutolsó sarkáig mindent másol, amit a Meta elé gördít. Botox, kacsaszáj, örök fiatalság, m?haj, m?mell, veganuár, zsírmájdiéta, nevelési és párkapcsolati trendek, varázskarköt?, könyv a semmir?l, és számtalan üres és hazug illúzió arról, hogy már csak egyetlen apró, pici lépésre vagyunk attól, hogy igazán boldogok legyünk.

A politika és a közélet pedig külön fejezet. Komplett pártot és személyiséget lehet felépíteni anélkül, hogy ismernénk a valóságot, a mögöttes szándékot, a háttérben zajló beszélgetéseket, az igazi motivációt. Elég egy ígéret, ami arról szól, hogy a boldogsától most már csak egyetlen, pici lépésre vagytok, semmi más nem kell hozzá, csak, hogy rám szavazzatok a választáson. Egy jó helyre húzott x. Aki pedig boldogtalan valamilyen okból, elhiszi, hogy mindezidáig azért érzett így, mert nem ismerte Magyar Pétert, aki immár teljes pompájában el?tört a homályból, hogy boldoggá tegye azokat, akik eddig nem voltak azok. Csak egy x kell.

Ennek a b?dületes hazugságnak az oltárán pedig sokan bármit képesek feláldozni, és szemet hunyni olyan dolgok felett, amik egyébként minden normális érzés? ember számára iskolai végzettségt?l, társadalmi státustól, anyagi helyzett?l függetlenül elfogadhatatlanok.

Az egész ott kezd?dött el, hogy egy n?t megaláztak. Szisztematikusan, folytatólagosan, éveken át. Mi csak a végpontját láttuk, az egyik utolsó intermezzóját, egy bizalmi helyzetben elkészített hangfelvételt, amit egy férj készített a feleségér?l, hogy aztán nyilvánosságra hozza és megalázzon vele egy háromgyermekes édesanyát, aki el?tte éveken át a társa volt. A szövetségese.

Tegyük fel, hogy a Tisza Párt hívei között van két hölgy, akik bizalmas barátok és mindent megbeszélnek egymással. Egyikük pedig egy nap elmeséli a másiknak, hogy a férje hangfelvételt készített a beszélgetéseikr?l és most azzal zsarolja. Vagy megosztaná vele, hogy élete párja szexuális cselekményre akarta rávenni hajnali hatkor

a szavazófülkében, mert szóvá merte tenni a helyzettel kapcsolatos nemtetszését. Vagy beszélne arról, hogy bezárta ?t egy szobába, amikor éppen indulni kellett volna már, hogy félelemben tartotta, alázta, fenyegette. Vajon mit mondana neki a másik fél? Hogy ez rendben van? Vagy inkább azt, hogy menekülj olyan gyorsan, ahogy csak bírsz? Nagy tételben mernék fogadni rá, hogy utóbbi.

És mégis, ott van Magyar Péter, aki ezeket mind megtette, látjuk, halljuk, bizonyíték van rá, ? maga is elismeri, hogy így volt, és mégsem szólal fel senki annak érdekében, hogy ez az ember, legyen bármilyen politikai szándéka és kvalitása, olyan alacsony jellembeli min?ség, hogy zéró toleranciát kell vele és minden megnyilvánulásával szemben hirdetni. Elítélte a közvélemény az összes zaklatót, szexuális ragadozót, aki a hatalmával visszaélve kényszerítette különféle dolgokra a rábízottakat,

és aztán jön Magyar Péter, aki láthatóan pontosan ugyanilyen vagy még rosszabb, és az ország balliberális jogvéd? fele csendben kortyolgatja a kávéját tovább anélkül, hogy egyetlen szót is emelne ellene?

Ezek az emberek tényleg nyugodtan és bizalommal rábíznák az ország sorsát, a saját és gyermekeik életét egy olyan emberre, aki a saját csapattársait agyhalottaknak és tehetségteleneknek nevezi? Azokat az embereket, akik egyébként ?t és a magyar választókat képviselik? Azt mondják ilyenkor az elvakult Magyar Péter-hív?k, hogy nem az embert kell szeretni, ? a hóhér, aki képes lesz leváltani Orbán Viktort. Tegyük fel, így lesz. És mi lesz utána? Olyan vezet?t választunk magunknak, aki a legf?bb bizalmasát, a legf?bb szövetségesét, a saját feleségét éveken át lehallgatta és zsarolta? Nála jó kezekben lenne egy ország sorsa?

És van itt még egy probléma azzal, hogy szemet hunynak az emberi jogok leghangosabb védelmez?i efölött az egész téboly fölött. Mégpedig az, hogy kidobhatják a kukába az egész me too-t, a feminizmusukat, a szexuális kisebbségek jogaiért vívott harcukat, mindent, amivel az egyenjogúság felé törekedtek és hirdették a nagy és mindent puhán betakaró liberalizmusukat. Mert ha csak egy embernek elnézi a közvélemény az alázást és a bántalmazást, akkor mindenkinek elnézi. Teljesen mindegy, hogy mi volt el?tte.

Minden egyes n?t, akit valaha bántottak és elítéltük érte azt, aki tette, azt most a Magyar Péter-jelenséggel fel is mentettünk.

Hiszen ? le fogja váltani Orbán Viktort, legyen is kemény – mondják ?k. Csakhogy a választás másnapján is felkel a nap, az az ember pedig, akinek mindaddig jóváhagytuk azt, amit, a mi sorsunkról is dönteni fog, és nem lesz sem kevésbé agresszív, sem kevésbé aljas, sem kevésbé bántalmazó. Azok, akik felrótták a Fidesz-kormánynak, hogy a világviszonylatban is kiemelked?en sokrét? családtámogatási rendszerével megalázza a n?ket és gyerekszülésre kényszeríti azt, aki amúgy nem is szeretne, ilyenkor hova néznek, hogy biztosan ne lássák a nyilvánvalót? Miért nem íródnak a „Szálljon ki a kormány a méhemb?l” típusú cikkek?

Tudom. Pusztába kiáltott szó. Én mégis úgy érzem, vannak minimumok és elvek, amikben egységesnek kéne lennünk. Abban mindenképp, hogy annak, amit most a szemünk el?tt látunk kibontakozni, semmi keresnivalója nincs a nyilvánosságban. Még akkor sem, ha valaki elhiszi, hogy a hóhér a munkája elvégeztével nem gyilkos többé.

Ambrus-Jobbágyi Zsófia - www.magyarnemzet.hu

Ajánló